

УДК 791.071.4(477)

© *Аляксандр Бязручка*
 прафесар кафедры рэжысуры
 тэлебачання Кіеўскага нацыянальнага
 ўніверсітэта культуры і мастацтваў,
 доктар мастацтвазнаўства, дацэнт
 (Україна)

© *Alyaksandr Byazruchka*
 Professor of Department of direction
 of Television of the Kyiv national university
 of culture and arts, Doctor of Arts,
 Associate professor (Ukraine)
 e-mail: al_bezruchko@mail.ru

ТВОРЧАЯ ДЗЕЙНАСЦЬ У КІНЕМАТОГРАФЕ І НА ТЭЛЕБАЧАННІ РОДАНАЧАЛЬНІКА ЎКРАЇНСКОЙ МЕДЫЯПЕДАГОГІКІ У. Р. ГАРПЕНКІ

У артыкуле даследавана творчая дзейнасць на Кіеўскай кінастудыі мастацкіх фільмаў імя А. П. Даўжэнка і на ўкраінскім тэлебачанні роданачальніка ўкраінскай медыяпедагогікі, рэжысёра кіно і тэлебачання, кіназнаўцы, доктара мастацтвазнаўства, прафесара, прафесара кафедры апэратарскага майстэрства Кіеўскага нацыянальнага ўніверсітэта культуры і мастацтваў, прафесара кафедры кінатэлемастацтва Кіеўскага ўніверсітэта культуры, загадчыка кафедры кінатэлемастацтва Кіеўскага ўніверсітэта культуры, акадэміка Акадэміі вышэйшай школы Уладзіміра Рыгоравіча Гарпенкі.

Мэтай гэтага артыкула з'яўляецца даследаванне творчай дзейнасці ў кінематографі і на тэлебачанні роданачальніка ўкраінскай медыяпедагогікі, рэжысёра кіно і тэлебачання, акцёра, доктара мастацтвазнаўства па дзвюх спецыяльнасцях – «Тэорыя і гісторыя культуры» і «Кінамастацтва. Тэлебачанне», прафесара, акадэміка Акадэміі вышэйшай школы, члена Нацыянальнага саюза кінематографістаў Украіны Уладзіміра Рыгоравіча Гарпенкі. Яго медыяпедагагічную і навуковую дзейнасць вывучалі І. Зубавіна [1], С. Трымбач [2], І. Журавель [3], А. Бязручка [4–7] і інш. Аднак найменш даследаванай з'яўляецца творчая дзейнасць, асабліва ў кантэксце 75-гадовага юбілею У. Р. Гарпенкі.

Уладзімір Гарпенка пачаў сваё творчае жыццё як акцёр тэатра — пасля заканчэння школы адзін тэатральны сезон, з верасня 1958 г. да

чэрвеня 1959 г., ён працаваў акцёрам дапаможнага складу Жытомірскага ўкраінскага музычна-драматычнага тэатра, а потым паехаў атрымліваць вышэйшую тэатральную адукацыю ў Кіеўскім дзяржаўным інстытуце тэатральнага мастацтва (КДІТМ) імя І. К. Карпенкі-Карага (цяпер — Кіеўскі нацыянальны ўніверсітэт тэатра, кіно і тэлебачання імя І. К. Карпенкі-Карага).

У. Р. Гарпенка спачатку вучыўся ў майстэрні тэатральных акцёраў і рэжысёраў М. П. Вярхацкага (1959–1961), потым у першай ва Украіне кінарэжысёрскай майстэрні У. І. Іўчанкі (1962–1967) на кінафакультэце КДІТМ [8]. Гісторыя змены майстэрні вельмі цікавая. На 3-м курсе кіраўнік тэатральнай майстэрні М. П. Вярхацкі пайшоў да рэктара інстытута І. Чабаненкі і патлумачыў, што яго студэнта У. Гарпенку неабходна перавесці на нядаўна адкрыты кінафакультэт. Пасля вяртання з канікул Уладзімір Гарпенка 27 лютага 1962 г. на дошцы аб'яў убачыў загад аб яго пераводзе ў аб'яднаную майстэрню рэжысёраў кіно і акцёраў кіно У. Іўчанкі. Так са студэнта 3-га курса Уладзімір Гарпенка ператварыўся ў першакурсніка. У. Гарпенка з абурэннем спытаў у М. П. Вярхацкага: «Як Вы маглі так са мной абысціся?». Мудры педагог непарушна адказаў: «Што я магу зрабіць, калі туды Вам дарога?». Праз шмат гадоў Гарпенка будзе з удзячнасцю ўспамінаць рашэнне свайго першага настаўніка.

У. Іўчанка спачатку вельмі няветліва сустрэў студэнта, якога не ён адабраў на ўступных іспытах, а атрымаў праз загад начальства. Больш за тое, ён першыя месяцы не размаўляў са сваім новым вучнем і не даваў заданняў, а толькі прыглядаўся да яго. Але да канца 1-га курса У. Гарпенка даказаў другому настаўніку ў мастацтве свае творчыя здольнасці [9]. Яго дыпломнай працай стаў кароткаметражны тэлевізійны фільм «Дзве смерці».

На працягу 1963–2002 гг. У. Р. Гарпенка працаваў рэжысёрам-пастаноўшчыкам Кіеўскай кінастудыі мастацкіх фільмаў імя А. П. Даўжэнкі (цяпер — Нацыянальная кінастудыя мастацкіх фільмаў імя А. П. Даўжэнкі), дзе паставіў стужкі «Лаўры» (1972; дыплом за рэжысёрскі дэбют Рэспубліканскага кінафестывалю, Жданаў, 1973), «Дождж у чужым горадзе» (1979, т/ф, 2 серыі, сааўт.), «Тваё мірнае неба» (1984), відэастужкі «Хто мы?» (1995, трылогія; лепшы відэафільм ВКФ, Івана-Франкоўск, 1996), «Чарнігаў» (1997; гран-пры МКФ «Вецер падарожжаў», Кіеў, 1998), ажыццявіў шэраг тэлепраектаў. Акрамя таго, у якасці кінарэжысёра (другога рэжысёра) У. Р. Гарпенка працаваў на многіх складанапастановачных кінапраектах.

Разгледзім больш дэталёва творчую дзейнасць Уладзіміра Рыгоравіча Гарпенкі ў экранных мастацтвах. Малады рэжысёр быў бескампрамісным: калі мастацкая якасць кінакарціны яго не задавальняла,

ён мог адмовіцца ад працы. Так, Гарпенка ў 1970 г. зразумеў, што сумесная пастаноўка фільма «Ніна» з Аляксеем Філімонавічам Швачкам будзе архаічнай. Таму пайшоў да кіраўніка кінастудыі і адмовіўся ад свайго першага фільма ў якасці рэжысёра-пастаноўшчыка. Гэта быў дастаткова смелы крок, бо Швачка быў адным з найстарэйшых ўкраінскіх рэжысёраў Кіеўскай кінастудыі.

Але Гарпенка даказаў свае прафесійныя магчымасці — яму неўзабаве даверылі самастойную пастаноўку фільма «Лаўры». Цяжэй за ўсё было ў першыя гады. Так, напрыклад, 22 лістапада 1971 г. У. Р. Гарпенка ў заяве прасіў рэктара КДІТМ, дзе ён быў другім педагогам, даць творчы адпачынак для працы рэжысёрам-пастаноўшчыкам: «У сувязі з тым, што кінучь працу ў карціне ў дадзены момант немагчыма, прашу даць мне творчы адпачынак для заканчэння працы над фільмам» [10]. У 1972 г. першы поўнаметражны мастацкі фільм Уладзіміра Гарпенкі «Лаўры» быў выпушчаны на экраны. У 1973 г. фільм адзначылі дыпламам за рэжысёрскі дэбют Рэспубліканскага кінафестывалю ў г. Жданаў (цяпер — Марыупаль).

Вядомы ўкраінскі рэжысёр дакументальнага кіно У. П. Нябера высока ацэньваў творчую дзейнасць У. Р. Гарпенкі, які, па яго словах, «зарэкамендаваў сябе як рэжысёр з высокай кваліфікацыяй і пастаянным творчым пошукам» [11]. Адзначым, што У. Р. Гарпенка творчую працу на кінастудыі спалучаў з кінапедагагічнай дзейнасцю на кінафакультэце КДІТМ імя І. К. Карпенкі-Карага, дзе У. П. Нябера быў загадчыкам кафедры, а таму выдатна ведаў Гарпенку ў абедзвюх праявах.

У 1979 г. Уладзімір Гарпенка як рэжысёр-пастаноўшчык разам з Міхаілам Рэзніковічам зняў двухсерыйны тэлевізійны мастацкі фільм «Дождж у чужым горадзе» (132 хв.); у 1980 г. У. Р. Гарпенка быў кінарэжысёрам (другім рэжысёрам) сямісерыйнага (490 хв.) тэлевізійнага мастацкага фільма «Мужнасць», рэжысёрам-пастаноўшчыкам якога з'яўляўся Барыс Іванавіч Саўчанка. У наступным 1981 г. Гарпенка працаваў кінарэжысёрам шырокафарматнага мастацкага фільма «Яраслаў Мудры» (156 хв.), рэжысёрам-пастаноўшчыкам якога быў лаўрэат Дзяржаўнай прэміі СССР (1978), заслужаны дзеяч мастацтваў (1981) Рыгор Раманавіч Кохан. Фільм «Яраслаў Мудры» ў 1982 г. атрымаў прыз і дыплом журы на Усесаюзным кінафестывалі ў г. Таліне. Гэта была не адзіная праца У. Р. Гарпенкі з Р. Р. Коханам — у 1984 г. яны на тых жа ролях працавалі над чатырохсерыйным тэлевізійным мастацкім фільмам «Паскарэнне».

У 1984 г. Уладзіміру Гарпенку давалося выконваць ролю рэжысёра-пастаноўшчыка мастацкага фільма «Тваё мірнае неба», замяніўшы на гэтай пасадзе аднаго з першых кінарэжысёраў, выпускніка Кіеўскага

дзяржаўнага інстытута кінематаграфіі (1935) Ісаака Пятровіча Шмарука, якога літаральна за некалькі дзён да пачатку здымачнага перыяду з інфарктам забрала «хуткая». Звярнуўшыся да Уладзіміра Гарпенкі з просьбай узяць карціну, Язэп Пятровіч папрасіў адно — не мяняць склад групы. Гарпенка ганарыцца тым, што фільм быў зняты без змен акцёраў і здымачнай групы.

Пасля пачатку «перабудовы» ў Савецкім Саюзе кінематаграфісты атрымалі магчымасць здымаць агульныя праекты не толькі са спецыялістамі кіно па сацыялістычным лагеры, але і з заходнімі кінематаграфістамі. Так, у 1988–1989 гг. Уладзімір Гарпенка працаваў кінарэжысёрам (другім рэжысёрам) з нямецкім рэжысёрам-пастаноўшчыкам Пітэрам Флейшманам над фільмам па аднайменнай навукова-фантастычнай аповесці братаў Стругацкіх «Цяжка быць Богам». Адначасова з кінематографам У. Р. Гарпенка працаваў і на ўкраінскім тэлебачанні — у сярэдзіне 1990-х гг. зняў трыпціх відэафільмаў «Хто мы?», які на працягу многіх гадоў дэманстраваліся Нацыянальнай тэлекампаніяй Украіны ў праграме ўрачыстасцей з нагоды Дня Незалежнасці Украіны (дарэчы, аўтар артыкула, у той час студэнт кінафакультэта КДІТМ, сыграў у фільме эпизадную ролю). Трыпціх прызнаны лепшым відэафільмам Усеўкраінскага фестывалю тэлепраграм «Украіна — цуда дзіўнае».

Усю ўласную творчую дзейнасць У. Р. Гарпенка быў верным творчай дактрыне настаўніка У. І. Іўчанкі, які лічыў, што кожны фільм павінен быць адкрыццём: «І гэта магчыма пры адной умове: калі за новы фільм, за новую ролю бярэцца творца... Паняцце “творца” ўключае ў сябе шмат складнікаў: талент, сваё бачанне свету, прынцыповасць творчых пазіцый, шляхетнасць ідэй, філігранная выканаўчая тэхніка... Вось чаму я буду паўтараць сваім вучням: выйсці на здымачную пляцоўку — вялікая адказнасць перад людзьмі» [12, с. 22].

Свой творчы вопыт У. Р. Гарпенка шчодро перадаваў маладым рэжысёрам кіно і тэлебачання. За больш чым пяцідзесяцігадовую медыяпедагагічную кар’еру Уладзімір Рыгоравіч выкладаў у большасці вядучых украінскіх вышэйшых навучальных устаноў, дзе рыхтуюць спецыялістаў аўдыёвізуальнага мастацтва і вытворчасці: Інстытуце экранных мастацтваў Кіеўскага нацыянальнага ўніверсітэта тэатра, кіно і тэлебачання імя І. К. Карпенкі-Карага, Інстытуце павышэння кваліфікацыі работнікаў прэсы, тэлебачання і радыёвяшчання Украіны, Інстытуце экранных мастацтваў імя І. Мікалайчука, Луганскім дзяржаўным інстытуце культуры, Кіеўскай нацыянальнай акадэміі кіруючых кадраў культуры і мастацтваў Украіны, Інстытуце тэлебачання, кіно і тэатра Кіеўскага міжнароднага ўніверсітэта, Кіеўскім універсітэце культуры, Кіеўскім

нацыянальным універсітэце культуры і мастацтваў і інш. У самы цяжкі для кінафакультэта перыяд 1990-х гг. Гарпенка быў дэканам гэтай навучальнай установы, спрыяючы адкрыццю новых кінаспецыяльнасцей [13]. У 2005 г. У. Р. Гарпенка стварыў і да 2015 г. у якасці рэктара ўзначальваў прыватную вышэйшую навучальную ўстанову — Інстытут экранных мастацтваў імя Івана Мікалайчука. Гэты інстытут У. Р. Гарпенка назваў іменем Мікалайчука невыпадкова: выканаўца ролі Івана ў легендарным фільме С. Параджанова «Цені забытых продкаў» не толькі з'яўляецца «галоўным мужчынскім персанажам» украінскага паэтычнага кінематографа 60–70-х гг. ХХ ст., але і аднакурснікам Уладзіміра Гарпенкі, з якім яны разам вучыліся ў аб'яднанай майстэрні рэжысёраў кіно і акцёраў кіно У. І. Іўчанкі.

Важным паказчыкам творчага патэнцыялу рэжысёра-педагога з'яўляюцца яго вучні, якім ён перадаў свае веды. Сучасным студэнтам У. Р. Гарпенка перадае традыцыі ўкраінскай школы рэжысуры Леся Курбаса, Міхаіла Вярхацкага, Віктара Іўчанкі, Уладзіміра Гарпенкі...

Усе вучні У. Р. Гарпенкі не толькі паспяхова працуюць на тэлебачанні, але і з'яўляюцца вядучымі рэжысёрамі ўкраінскага тэлебачання. Напрыклад, У. Яблонскі лічыцца рэфарматарам рэжысуры спартыўнага вясчання, вывеўшы ў свой час праграму «Футбол на УТН» на вядучае па рэйтынгу месца сярод аналагічных спартыўных праграм. Менавіта вучні Гарпенкі Ю. Андрушчанка, О. Якавенчук вялі чатырохгадзінныя прамыя эфіры праграм «Добрай раніцы, Украіна» і «Добрай ночы, Украіна». Магчымасць правесці перадачу ў прамым эфіры заўсёды з'яўлялася прыкметай вышэйшага прафесійнага класу, праграмы такой працягласці патрабуюць ад рэжысёраў суперпрафесіяналізму. Акрамя таго, шмат вучняў У. Р. Гарпенкі маюць аўтарскія рэжысёрскія праграмы, напрыклад, С. Дуброў («Сямейны лекар»), што для сучаснага дзяржаўнага тэлебачання не тыпова.

Ю. Дзячэнка, Ю. Ластаўка, Т. Мароз досыць паспяхова авалодалі мастацтвам тэлерэжысуры пад кіраўніцтвам Уладзіміра Гарпенкі, а пасля заканчэння вучобы актыўна рэалізуюць свае творчыя задумы на тэлебачанні і кінастудыях Украіны. Аўтар даследавання працаваў на паралельных праектах з вучнямі У. Р. Гарпенкі на Нацыянальнай кінастудыі мастацкіх фільмаў імя Аляксандра Даўжэнкі і можа пацвердзіць іх высокі прафесіяналізм. Яшчэ студэнтамі М. Шапавалаў і М. Слабашпіцкі сталі лаўрэатамі двух Усеўкраінскіх кінафэстаў «Крыштальныя крыніцы».

Найбольш вядомым вучнем У. Р. Гарпенкі з'яўляецца Міраслаў Слабашпіцкі, які паспяхова працуе ў аўтарскім кінематографе. Фільмы М. Слабашпіцкага ў 2009 г. і 2010 г. былі ўключаны ў конкурсную праграму кароткаметражных фільмаў Берлінскага міжнароднага

кінафестывалю (Берлінале), які разам з Канскім, Венецыянскім і Маскоўскім уваходзіць у чацвёрку самых прэстыжных сусветных фестывалю серыі «А». Фільм «Дыягназ» быў намінаваны на «Залатога мядзведзя» 59-га Берлінскага кінафестывалю, атрымаў шмат станоўчых водзываў ад прафесіяналаў і гледачоў, але тым не менш не атрымаў ніводнага «Мядзведзя». Слабашпіцкі не здаўся і неўзабаве зняў новы кароткаметражны фільм «Глухата».

Гісторыя з удзелам глуханямых акцёраў, у якой падымаюцца вострасацыяльныя праблемы, да таго ж знятая адным кадрам, спадабалася адборачнай камісіі юбілейнага 60-га Берлінскага кінафестывалю. У якасці генеральнага прадзюсара выступіў малады, але ўжо вядомы ўкраінскі кінарэжысёр Уладзімір Ціхі, які запомніўся сваім фільмам «Мыйшчыкі аўтамабіляў», у якім таксама закранаюцца сацыяльныя праблемы ўкраінскага грамадства. На жаль, і ў гэты раз М. Слабашпіцкі не атрымаў ўзнагароды прэстыжнага кінафестывалю. Аднак ужо само ўключэнне ў конкурсную праграму «Берлінале» два гады запар з'яўляецца дасягненнем для ўкраінскага кінематографа.

Наступны кароткаметражны мастацкі фільм М. Слабашпіцкага «Ядзерныя адыходы», які з'яўляецца часткай альманаха кароткаметражных работ «Украіна, гудбай!», у 2012 г. быў узнагароджаны «Сярэбраным леапардам» на Міжнародным кінафестывалі ў Лакарна (Швейцарыя) і Гран-пры кінафестывалю краін СНД і Балтыі «Кінашок» (Расія). 2014–2015 гг. сталі трыумфальнымі для фільма М. Слабашпіцкага «Племя». Як і кароткаметражка «Глухата», поўнаметражны мастацкі фільм «Племя» быў зняты без вербальнага складніку: у ім наогул няма слоў — дыялогаў, маналогаў, закадравага тэксту і г. д. Больш за тое, рэжысёр у гэтым эксперыментальным фільме вырашыў адмовіцца не толькі ад слоў, але і ад музыкі. Гледачу нічога не тлумачаць і з дапамогай субтытраў, якіх таксама няма. Гэты фільм можна назваць узорам «арганічнай нематы», калі кінавыява без слоў зразумела гледачам розных краін. Пацверджаннем гэтага сталі ўзнагароды больш за 50 міжнародных кінафестывалю.

Як і яго настаўнік У. Р. Гарпенка, М. Слабашпіцкі ўмее працаваць з абодвух бакоў кінакамеры. Так, напрыклад, у фільме Д. Тамашпольскага і А. Дзям'яненкі «Мая бабуля Фані Каплан» (2016) М. Слабашпіцкі выканаў галоўную мужчынскую ролю — Дзмітрыя Ульянава, брата Леніна.

Мэтр украінскай медыяпедагагікі У. Р. Гарпенка шмат разоў прымаў удзел у міждзяржаўных праектах у сферы падрыхтоўкі спецыялістаў экранных мастацтваў, у большасці з якіх быў кіраўніком. Акрамя творчай і педагагічнай дзейнасці, У. Р. Гарпенка шмат займаецца вывучэннем тэорыі экранных мастацтваў. Ён аўтар 30 манаграфій па рэжысуры кіно і тэлебачання: «Пластыка фільма» (1984), «Асновы мантажу» (1992),

«Колер» (1995), «Эпічнае і драматычнае» (1995), «Архітэктоніка фільма» (2000), «Аўдыявізуальная культура» (2002), «Мантаж» (2003), «Методыка работы журналіста ў кадры» (2003) і інш. Шмат гадоў распрацоўвае тэорыю і метадалогію рэжысуры кіно, публікуе свае даследаванні ў спецыялізаваных навуковых часопісах («Неабходнасць змены метадалагічных асноў падрыхтоўкі творчых спецыялістаў для кіно і тэлебачання», «Метадалагічныя праблемы сучаснай кінатэлешколы» і інш.). Свайму настаўніку У. Р. Гарпенка прысвяціў артыкул «Урокі, атрыманыя ў дарозе. Да 70-годдзя з дня нараджэння У. І. Іўчанкі» [14], з цеплынёй узгадваў на ўсіх вечарынах памяці У. І. Іўчанку яго вучням [9].

Такім чынам, вызначаная ў пачатку артыкула мэта даследавання творчай дзейнасці ў кінематографіі і на тэлебачанні роданачальніка ўкраінскай медыяпедагагікі, рэжысёра кіно і тэлебачання, акцёра, доктара мастацтвазнаўства, прафесара У. Р. Гарпенкі, дасягнутая. Тым не менш перспектывы навуковых даследаванняў застаюцца значнымі, паколькі У. Р. Гарпенка працягвае актыўна працаваць у экранных мастацтвах і медыяпедагагіцы Украіны.

Спіс асноўных крыніц

1. Зубавіна, І. Б. Кінематограф незалежнай Украіны: тэндэнцыі, фільмы, постаті / І. Б. Зубавіна. — Київ, 2007. — 296 с.
2. Тримбач, С. В. Горпенко Володимир Григорович / С. В. Тримбач // Енциклопедія Сучасної України / Національна академія наук України, Наукове товариство ім. Шевченка, Інститут енциклопедичних досліджень НАН України. — Київ, 2008. — Т. 6: Го–Гю. — С. 308.
3. Журавель, І. Інтерв'ю з ректором Інституту екранних мистецтв ім. І. Миколайчука В. Г. Горпенком / І. Журавель // Помічник абітурієнта. — 2008. — № 9. — С. 28–29.
4. Безручко, О. В. Г. Горпенко: режисер і педагог / О. В. Безручко // Педагогічна теорія і практика : зб. наук. пр. — Київ : КиМУ, 2011. — Вип. 2. — С. 57–69.
5. Безручко, О. Кінопедагог і режисер В. Г. Горпенко / О. В. Безручко // Актуальні проблеми історії, теорії та практики художньої культури : зб. наук. пр. — Київ : Міленіум, 2011. — Вип. XXVII. — С. 240–247.
6. Безручко, О. Кінопедагогічна діяльність професора В. Г. Горпенка / О. В. Безручко // Вісник Держ. акад. керівних кадрів культури і мистецтв : наук. журнал. — Київ : Міленіум, 2010. — № 4. — С. 84–88.
7. Безручко, О. Шлях у педагогіку екранних мистецтв Володимира Горпенка / О. В. Безручко // Мистецтвознавство України : зб. наук. пр. — Київ : Муз. Україна, 2010. — Вип. 11. — С. 140–145.
8. Горпенко, В. Г. Автобіографія / В. Г. Горпенко // Архив КНУТКТ им. И. К. Карпенко-Карого. — Личное дело В. Г. Горпенко.
9. Горпенко, В. Г. Воспоминания о В. И. Ивченко на вечере памяти, ноябрь 2002 г. / В. Г. Горпенко // Частный архив автора.

10. Горпенко, В. Г. Заявление от 22 ноября 1971 г. / В. Г. Горпенко // Архив КНУТКТ им. И. К. Карпенко-Карого. — Личное дело В. Г. Горпенко.

11. Небера, В. П. Характеристика В. Г. Горпенко от 10 сентября 1983 г. / В. П. Небера // Архив КНУТКТ им. И. К. Карпенко-Карого. — Личное дело В. Г. Горпенко.

12. Слободян, В. Р. Кіноактор і сучасність / В. Р. Слободян. — Київ : Ми-стецтво, 1987. — 283 с.

13. Горпенко, В. Г. Интервью о педагогической деятельности, март 2003 г. / В. Г. Горпенко // Частный архив автора.

14. Горпенко, В. Уроки, здобуті в дорозі. До 70-річчя від дня народження В. І. Івченка / В. Г. Горпенко // Культура і життя. — 1982. — № 46. — С. 5.

© Переклад з української мови С. В. Венідіктава

Creative activity on the cinema and television of patriarch of Ukrainian media-pedagog V. G. Gorpenko

The article shows creative activity on the Kyiv Film Studio of Feature Films named O. P. Dovzhenko and on Ukrainian television of patriarch of Ukrainian media-pedagogics, stage-director of the cinema and television, scientist in area of the cinema, Doctor of study of Art, Professor, Professor of Department of operator trade of the Kyiv national university of Culture and Arts, Professor of Department of cinema and TV arts of the Kyiv university of culture, chief the Department of cinema and TV arts of the Kyiv university of culture, Academician of Academy of Higher School Volodimir Grigorievich Gorpenko.